

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr. 63.

2022. gada marts

PARUNĀSIM VIENS AR OTRU, KAS LAI ZINA KĀDS ATNĀKS RĪTS...

TIKAI MIRKLIS...

Tikai mirklis
Un tu esi cits.
Laiks valda
Vairs tikai
Pār pagātnes
Domu zilbēm.
Tikai mirklis
Un tu esi citur.
Gaiši atspulgi
Izgaismo tavu
Ēnu spēles, kas
Pazūd nebūtībā.
Tikai mirklis
Un tu esi pats.
Pats sevi gaismo,
Atsedzot ēnu
Aizsegto logus
Bez bailēm.
Tikai mirklis
Un tu esi viss.
Pagātnes zilbes
Vārdus veido,
Kas piedod jēgu
Katram mirklim.

• Zanda IvaNova (Vītola) •

“Parunājiet cits ar citu...” - ausīs skan man vārdi šie. Nesen, nesen dzirdētie... Parunāsim viens ar otru, kas lai zina, kāds atnāks rīts. Pastāstīsim pasakas un blēņas, papļāpāsim tāpat vien.

Parunāsim viens ar otru. Tas nekas, ka nakts jau sauc. Izsmiesimies mēs par priekiem saviem, bēdas kopā bēdāsim.

Parunāsim viens ar otru, kamēr pretī skan vēl balss. Parunāsim mirkli kādu. Aizmirsīsim – laika nav!

Nežēlīgi īsa dzīve. Īss tās mirkļa pieskāriens.

Nevar visu izrunāt? Es jau nesaku, ka visu... Vien tik mirkli lūdzu tev.

Parunāsim, pasmaidīsim, kamēr vaigos bedrītes vēl smeļ. Nesaki – to atliksim uz rītu, kad varbūt tad tā laika vairāk būs. Tici – nebūs, nebūs vairāk, ja to mirkli nevēlēšies sev un otram dāvināt.

Neklusē, jel saki vārdu, ko no tevis dzirdēt alkst. Parunā ar to, kas lūdz! Vai tā mirkļa ir tik žēl? Vai tā mirkļa tev tā trūkst? Nezinu, varbūt, ka kļūdos dikti, bet tā šķiet – visbiežāk izsacītie vārdi: “Man nav laika, varbūt rīt...” – reizēm piebilstot vēl: “Piedod...” Piedot piedos, ja to pagūs... ja vien klusums nepārsteigs... Kad būs laiks tam mirklim īsam... Laikam arī laika nebūt var...

Parunāsim viens ar otru – tieši šobrīd, tieši šeit... kamēr sniegpulksteņi skan zem sniega, kamēr vālodzes vēl mājās nav. Kamēr ābeles dus miegā, kamēr upes krastos vēji šalc. Kamēr lūdz kāds, kamēr gaida, kamēr pašam ir, ko lūgt un gaidīt...

Parunāsim viens ar otru, kamēr vēl tas ļauts ir mums...

Iveta Reinsone

Bet ko tu šodien darīsi? Viena ziņa nomainīs otru, otra nomainīs trešo... Un te jau 10 gadi, kā dzīvo no ziņas ziņā... Bet ko tu šodien darīsi? Kad darīsi lietas priekš sevis un iespējams citiem? Kad noliksi malā domas no tā, ko vēlētos dzīvē, izslēgsi ziņas un beidzot iesi kaut ko savā un cilvēku labā izdarīt?

Varētu sūdzēties, ka ekoloģija paliek sliktāka un daba cieš, bet vai pa šiem gadiem esi iestādījis vismaz vienu koku?

Varētu teikt, ka pasaulē viss sliktais notiek, bet vai esi izgājis no mājas un kaut ko labu izdarījis kādam?

Dienas un gadi paiet bailu ziņās un nemieru ziņās dzīvojot, bet kad tu dzīvosī sev un apkārtējiem, kad atbrīvosī prātu no radītiem trokšņiem un ilūzijām... Ārā joprojām saule aust, vēji plīvo un putni dzied, bet cilvēkam iznākot no mājas, tas šausminās pa kariem, badiem, sāpēm un nelabo visu.

Sāc dzīvot šodienā! Un dzīvot tam priekam, kas tevī mīt!

Bija tāds jautājums - vai eksistē dzīve pēc nāves? Jā, eksistē... Bet vai esi vispār dzīvojis pirms nāves?

Matīss Barkovskis

Uzdod jautājumus un sajūti.

- Vai Tu joprojām dod priekšroku un izmisīgi turies pie tā, kas tik ļoti ir ierasts un pierasts?
- Vai Tavas vēlmes sakņojas Tavas sirdsbalss aicinājumā vai apkārtējo norādēs?
- Vai Tu pieprasi citiem cienīt sevi, pat ja pats sevi esi atstājis novārtā un turpini izlikties, ka Tavā iekšējā pasaulē viss ir labi?
- Vai Tu saredzi iespējas vai arī esi pieņēmis, ka pienākumi, pieņemumi un upura loma ir veids, kā Tu parādi savu "mīlestību"?
- Cik daudz Tu cieni citu vēlmi būt tādiem, kā viņi paši vēlas? Cik reizes esi bijis spējīgs atturēties no nevajadzīgiem padomiem, norādēm un citu pamācīšanas?
- Vai tad, kad Tu kaut ko lūdz, Tu arī sadzirdi Tev sniegtās atbildes.
- Cik daudz Tu vēl lūkojies atpakaļ?

Vēl nav daudzu atbilžu, varbūt pat vēl īstie jautājumi nav atnākuši. Mēs vēl esam ceļā. Jebkurš ceļš ir ceļš starp miljoniem iespējām, ir tikai viens jautājums, kuru ir vērts sev uzdot, pirms dodies ceļā: "Vai šis ir Tavs sirds ceļš?"

Indu Puri

Šis laiks ir par jušanu... par smalku jušanu...

Smalkjūtību.

No rēķināt un aprēķināt, no karot un konkurēt mēs pakāpeniski ejam ārā no robežām.

Zūdot robežām, viss kļūst viens - savienots.

Arvien vairāk jūtam sevi un arī citus kā sevi.

Jūtīgums palielinās.

Uztvere kā instruments noskaņojas un atpazīst arvien smalkākas izmaiņas.

Sevī. Telpā. Citos.

Vairs nevajag lietot paskaidrojošos vārdus.

Sajūta runā skaļāk.

Vairs nevaram būt nevērīgi vai asi pret citiem.

Doma un sajūta ir tik spēcīga, it kā robežas starp es un citi būtu izzudušas.

Pārkārtojas vide un cilvēki.

No sadalītām un atdalītām struktūrām uz vienu veselu, kur viss sakārtojas pēc līdzības principa - tuvāk..., tālāk..., vēl tālāk.

Kā mandala ☀️

Kā zieds 🌹

Marika Višņevska

Piektdiena, 11. februāris.

Šodien izvēlēšos iešanai ielu, kas met vareni plašu līkumu ceļā uz mērķi. Attālumu, kas prasīs gan lieku soļu skaitu, gan arī iešanai krietni vairāk patērētu laiku.

Taču: ai, kādu ainavu sev uzdāvināšu!

Zinu, ka būs bijis vērts tērēt gan laiku, gan soļus! Gan tad citā dienā iešu ierasto, grambaino un TAISNI UZ MĒRĶI vedošo taciņu, bet šodien sevi apdāvināšu ar skaistu bezmaksas dāvaniņu! Jā, mana izvēle šodienas ceļam būs tieši tāda.

Reizēm ko tādu vajag. Izvēlēties neierasto.

Tas ir kā spēlē: kuru roku gribi? – labo vai kreiso? Abas plaukstas šobrīd saņemtas kulakos, bet katra ko skaistu slēpj – un neteikšu, kas katrā. No vienā plaukstā paslēpta pārsteiguma jāatsakās, lai izvēlētos otru...

Dzīve tieši tāda arī ir.

Izvēle aiz izvēles! Un katra no tām uzrodas kā tīra, neaprakstīta lapa. Blakus pildspalva – ņem, piepildi lapu, izvēlies pats, ko tur rakstīsi, zīmēsi, kleksēsi vai arī lapu locīsi, ladināsi kā lidmašīnu...

Izlēmi pildspalvas vietā izmantot zīmuli? Labi, dari tā! Neņemsi ne pildspalvu, ne zīmuli, ne rakstīsi, ne zīmēsi, bet roka sniedzas pēc šķērēm? Lai būtu! ARĪ ŠĀDI iespējams realizēt savu izvēli.

Dzīve ir ne tikai no rīta darbos vedošu un vakaros mājupnākošu ceļu izvēle. Tas tad būtu pārāk vienkārši un neinteresanti, vai ne? Diena pilnum pilna ar izvēli, kad sirds aicina smaidīt, bet kāds mirklis smaidu pēkšņi ieritināt piedurknē, lai kāds to nepārprastu... Dzīve pilna ar klusēšanu un smiekliem, ar godīgi otram izteiktām domām un ar tādām, kas teiktas tik ļoti "caur puķēm", ka starp tām... NEATRAST PAŠU TEICĒJU. Izlikšanās un meli, ilgas un ilgu aplāšana ar piķa pelēku paklāju, prieka petardes un skumju miglāji – viss, viss ir gan dodams, gan saņemams VIENĀ PAŠĀ dzīves dāvinātā dienā...

Labrīt! Ejam uz priekšu! Ejam PIEDALĪTIES kārtējā izvēles laikā – līdz pašai zvaigžņu stundai. Un arī pēc tam.

Maija Laukmane

Ikkatrs cilvēks savā dzīvē kaut vienu reizi pieskaras Gaismai. Un ir cilvēki, kuri glezno ar gaismas otām. Ir cilvēki, kuri sadzird kā Gaisma pasaulē palo. Un ir cilvēki, kuri ir vienkārši par to visu dzirdējuši. Ir dzirdējuši un atmetuši ar roku, nevērīgi sakot - nekā pasaulē tāda nav. Tas ir tik ļoti dažādi! Un tam visam IR vieta būt ...

Un kas vispār ir cilvēka dzīve? Tā ir SAVAS gaismas atklāšana citiem. Tā lai to redz!

Ieva Trimalniece

Ko daru es tad, kad jūtu, ka zūd pamats zem kājām?... Ka uz mirkli harmonija un miers šķiet zuduši?...

"Mieru, tikai mieru!" – teica Karlsons, kas dzīvo uz jumta... ☺ Bet reizēm nelīdz arī tas...

Un tad es eju Dabā! Tā vienmēr ir mani dziedējusi, kopš apzināti esmu izvēlējusies Savu Ceļu...

Lasu iedvesmojošas grāmatas un ar mani rezonējošus tekstus internetā...

Klausos videoierakstus, kas mani iedvesmo un izglīto... (Īpašs Paldies Aurīkai un Diānai!)

Dziedu latviešu Spēka dziesmas katru dienu jau vairākus mēnešus kopā ar Madaru un citiem Telegram grupā... (Man bija kādreiz sapnis par kopā padziedāšanu un nu to varu darīt, neizejot no mājas. Tik enerģētiski spēcīgi no dažādām vietām gan Latvijā, gan citur Pasaulē izskan mūsu balsis Visuma telpā, vairojot Gaismu un Mīlestību...)

Fotografēju mirkļus un dalos...

Veidoju šo avīzīti...

Paldies, mīļie, ka jūs lasāt! Paldies par labajiem vārdiem, ko pa reizei pasakāt vai uzrakstāt! Es daru to, ko protu un varu šajā mirklī. Ja ar to varu palīdzēt kādam, tad priecājos. Turamies!

Ar mīlestību un pateicību – Maija

Kad paliek grūti ej runāt ar kokiem, ar putniem un pļāvām runāt tu ej – lai pašas vissmagākās domas, miglā var pārtapt, pār kuru saulstari dej. Kad paliek smagi, ej runāt ar zāli, ar smilgām un akmeņiem, ar debess tāli... lai pelēkā lietū skumjas, kad tērpjas, tu redzi – tomēr balta dzija kamolā vērpjas. Kad paliek tā, ka saproti vārdu vairs nav, ar strautiem, upēm un gliemežiem runāt ej – un ūdens atbalsī saklausī – arī tas pāries... pār visu varenais Laiks savu uzvaras deju dej. Bet gliemeži pačukstēs lēni, ka Laiks visu dziedēs, un pār visām atmatām atkal pļavas un dvēseles ziedēs! Nav jābaidās, droši ar kokiem runāt ej, lai pār neziņu Gaisma uzvaru dej!

Dace Laksberga

Sūti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam** uz e-pastu: reinaldemaija@gmail.com www.draugiem.lv ; www.facebook.lv
Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja, rakstīto savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**